

VICTOR CONSTANTIN MĂRUȚOIU

PAȘII OCHILOR DE SEARĂ

LES PAS DES YEUX DU SOIR

Coperta: **BOGDAN GHEBAN**

VICTOR CONSTANTIN MĂRUȚOIU

PAȘII OCHILOR DE SEARĂ

LES PAS DES YEUX DU SOIR

- *versuri* -

- *vers* -

ediție bilingvă
édition bilingue

traducere în limba franceză/

traduction en français:

RUXANDRA BENEĂ

EDITURA UNIVERSITARIA
Craiova, 2012

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria și autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂRUȚOIU, VICTOR CONSTANTIN

Pașii ochilor pe seară : versuri = Les pas des yeux du soir / Victor Constantin Măruțoiu ; ed. bilingvă, trad. în lb. franc. de Ruxandra Benea. - Craiova : Universitaria, 2012

Bibliogr.

ISBN 978-606-14-0539-8

I. Benea, Ruxandra (trad.)

821.135.1-1=133.1=135.1

Apărut: 2012

TIPOGRAFIA UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA

Str. Brestei, nr. 156A, Craiova, Dolj, România

Tel.: +40 251 598054

Tipărit în România

UN TEMERAR OPOZIȚIONIST

Sigur că poezia este încă metaforă și metonimie, este mișcare și ritm, este un mirabil complex vizual și auditiv, static și dinamic.

Victor Constantin Măruțoiu se află deja purces *în regăsirea timpului pierdut* ale cărui legende, diseminate și deconstruite, se vor înapoia în limbajul în care cuvântul mai poartă pe umeri paradisiaca identitate dintre semn și lucru.

Nu doresc ca tânărul autor să mă suspecteze de supralicitarea metapoeticii sale, dar faptul că n-a uitat că afectivitatea, emoția sunt motorul artei – fără ele nici nu există, - mă determină să-l așez în paradigma transmodernistă, în noul model; somnul și visul sunt izvorul sufletului, iar fantasticul irumpe de-a dreptul din cotidian.

Într-o bună tradiție, ancorat, discursul autorului a fost grefat (a scrie înseamnă a grefa) pe magico-mitic, pe sacro-profan. Fiecare text grefat continuă să iradiază spre locul prelevării lui și îl transformă, afectând noul teren, obligându-l să accepte transplantarea altor toposuri: recurente sau ambiționate a elibera poetical de constrângerile unui sistem de reprezentare translingvistică (retorică – n.n., I.P.B.).

Scriitura lui Victor Constantin Măruțoiu are un desen precis, o tăietură derridaiană, reinaugurală, de eveniment pur, singularitatea de eveniment fiind mitică în ordinea discursului, și sacrificială în replierea feciorelnică, himeneutică a cărții, încât poetul se va mulțumi cu o artă transhimeutică, adică sublim integralistă și convingător minimalistă.

Iconică, o asemenea poezie te seduce și te cucerește prin sobrietate stilistică, prin fluiditate, și totuși dicțiune discontinuă, prin estetica transparenței, prin spiritualizarea momentului prezent, doar el capabil să fie terțul inclus dintre real și imaginar, dintre reveria motivantă și poesisul venit s-o reîncorporeze material și idiolectal.

Limba română, în exploatarea particularizată a acestui scriitor clujean și universitar performant, se înscrie pe calea fastă, deschisă de „psalmistul” Dosoței, continuată de Vasile Voiculescu, Ștefan Augustin Doinaș ori Paul Aretzu. Dar atitudinea transreligioasă îl proiectează auroral în „zona transdisciplinară”, pe care tot un actual savant român a instituit-o pe mapamond: Basarab Nicolescu.

Dar, dincolo de aceste dimensiuni teoretice, volumul de față se vrea amprentat de mirajul numit „excelsior”, de construirea unei noi Arca Metanoia, una a regenerării lirismului de azi, căzut, pe alocuri, în prăpastia hădă a pornografiei și a pornokrației.

Victor Constantin Măruțoiu e un temerar opoziționist, un adept al propriei sale autonomii auctoriale, un adept al poeziei profunde, reflexive și – de ce nu? – autoreferențiale, căci se bizuie pe valori recuperate din orizontul celei de-a doua naturi a omului, exprimate transcosmologic. Apofatismul artei reunește apofatismul mistic și apofatismul științific, într-un univers constituind o punte între știință și gnoză, grație ternarului iubire – cunoaștere – revelație și ternarului cultură – estetică – poetică.

Și, ca să concluzionăm, salut cu o bucurie atent autocenzurată (așa e corect – n.n., I.P.B.), cu acest prilej, un promotor al resurecției sacrului și, simultan, al posibilei renașteri a literaturii române contemporane, care, în criză evidentă, încearcă să-și salveze existența.

ION POPESCU-BRĂDICENI

A handwritten signature in black ink that reads "Ion Popescu Brădiceni". The signature is written in a cursive style and is underlined with a single horizontal stroke.

UN TÉMÉRAIRE OPPOSITIONNEL

Certainement la poésie est toujours métaphore et métonymie, elle est mouvement et rythme, un merveilleux complexe visuel et auditif, statique et dynamique.

Victor Constantin Măruțoiu se trouve déjà à *la recherche du temps perdu* dont les légendes, disséminées et déconstruites, reviendront au langage où le mot porte encore sur les épaules l'identité paradisiaque entre le signe et la chose.

Je ne souhaite pas que le jeune auteur me suspecte de la surévaluation de sa métathéorie poétique, mais le fait qu'il n'a pas oublié que l'affectivité, l'émotion sont le moteur de l'art – sans elles il n'existe même pas – me détermine à l'encadrer dans le paradigme trans-moderniste, dans le nouveau modèle; le sommeil et le rêve sont la source de l'âme et le fantastique jaillit directement du quotidien.

Dans une bonne tradition, ancré, le discours de l'auteur a été greffé (écrire signifie greffer) sur le magico-mythique, sur le sacro-profane. Chaque texte greffé continue à irradier vers le lieu de son prélèvement et le transforme, en affectant le nouveau terrain, en l'obligeant d'accepter la transplantation d'autres topos: récurrents ou ambitionnés à libérer le poétique des contraintes d'un système de représentation translinguistique (rhétorique – n.n., I.P.B.).

L'écriture de Victor Constantin Măruțoiu a un dessin précis, une ligne de Jacques Derrida, inaugurée à nouveau, d'événement pur, la singularité d'événement étant mythique dans l'ordre du discours, et sacrificielle dans le repli virginal, hyménal du livre, de façon que le poète se contentera d'un art trans-hyménal, c'est-à-dire d'une manière sublime intégriste et convaincante minimaliste.

Iconique, cette poésie nous séduit et nous conquiert par la sobriété stylistique, par la fluidité, et pourtant une diction discontinue, par l'esthétique de la transparence, par la spiritualisation du moment présent, lui seul capable d'être le tiers inclus entre le réel et l'imaginaire, entre la rêverie motivante et la poésie destinée à la réincorporer au point de vue matériel et idiolectal.

La langue roumaine, dans l'exploitation particularisée de cet écrivain de Cluj-Napoca et universitaire de performance, s'inscrit sur la voie bénéfique ouverte par le „psalmiste” Dosoftei, continuée par Vasile Voiculescu, Ștefan Augustin Doinaș ou Paul Aretzu. Mais l'attitude transreligieuse le projette auroral dans la „zone transdisciplinaire”, qu'un autre savant roumain a instituée sur la mappemonde: Basarab Nicolesco.

Mais, au-delà de ces dimensions théoriques, ce volume-ci voudrait avoir l'empreinte du mirage nommé „excelsior”, de la construction d'une nouvelle Arche Metanoïa, une de la régénération du lyrisme d'aujourd'hui, déchu, parfois, dans l'abîme hideux de la pornographie et de la pornocratie.

Victor Constantin Măruțoiu est un téméraire oppositionnel, un adepte de sa propre autonomie d'auteur, un adepte de la poésie profonde, réflexive et – pourquoi pas ? – autoréférentielle, parce qu'il s'appuie sur les valeurs récupérées de l'horizon de la deuxième nature de l'homme, exprimée d'une modalité trans-cosmologique. L'apophatisme de l'art réunit l'apophatisme mystique et l'apophatisme scientifique,

dans un univers qui constitue une liaison entre la science et la gnose, grâce à la triade amour – connaissance – révélation et à la triade culture – esthétique – poétique.

Pour conclure, je salue avec une joie attentivement censurée (ainsi c'est correct – n.n., I.P.B.) à cette occasion, un promoteur de la résurrection du sacré et, en même temps, de la possible renaissance de la littérature roumaine contemporaine, qui, en crise évidente, essaie de sauver son existence.

ION POPESCU-BRĂDICENI

Ion Popescu Brădiceni